

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. В., 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И. Т. И.

Членове: Г. П. Й.
В. Р. Г.

при участието на секретаря В. В. У.
като разглежда докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20231300500366 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Дял втори ,Глава двадесета ГПК /въззивно обжалване/.

Делото е образувано по въззивна жалба на М. П. М. и П. М. П.-и двамата от гр.С. чрез адв. В.Й. против Решение от 28.02.22г. по гр.д. №459/2021 г.на Районен съд-В., с което е отхвърлен искът им по чл.422 ГПК за претендирана неустойка в размер на 10 000лв. и законна лихва за забава. Поддържа се ,че обжалваното решение е неправилно,незаконносъобразно и необосновано, поради което моли въззивния съд да го отмени и постанови ново, с което да уважи исковите им претенции като се присъдят разноските по делото.

Излага следните оплаквания:

Относно разпределение на доказателствената тежест твърдят, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че ищците следва да докажат неизпълнение от страна на ответника. Във въззивната жалба твърдят, че това възражение е било прието от съда и от доказателствената тежест на ищците е заличено доказването на неизпълнение от страна на ответника.

Относно събраните доказателства по делото и мотивите на съда:

Позовават се на обстоятелството, че ответникът не е изпълнил в срок договорените СМР, като не е представен приемо-предавателен протокол, който да удостовери това, а не е представил и никакви други доказателства в тази насока. Считат, че по делото е установено, че ответникът в качеството си на изпълнител не е изпълнил в срок договорените СМР, като считат за начало на договорения срок от 60 дни за извършване на СМР датата 20.08.19 г., когато е одобрен проекта от гл. архитект на СО-район Н.. Сочат също, че ответникът не е довел допуснатите му двама свидетели, с което са нарушени правата им на защита във връзка с установяване на обстоятелството дали са създавали пречки и са възпрепятствали ответника да изпълни СМР.

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК ответникът по жалба „М. ВД“ ЕООД-В. чрез адв. Р.Р. е подал писмен отговор, с който оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалваното решение, като им присъди направените по делото разноски.

Счита, че изводите на първоинстанционния съд са правилни, като по делото е установено чрез писмени доказателства, че ответникът е извършил всички договорени СМР качествено и в срок, а ищците не са доказали, че представения от тях с ИМ план на покрива не отразява договорените в споразумението СМР.

В съдебно заседание от 05.07.2022 г. по гр.д.№143/2022 г. по описа на Окръжен съд-В. „М. ВД“ ЕООД-В. чрез процесуалният си представител адв. Р.Р. е направил възражение за нищожност на договорената клауза за неустойка в чл.32 от Споразумение от 08.08.2019 г. между страните и въззивната инстанция е постановила, че ще се произнесе с решението си по същество.

От ФАКТИЧЕСКА СТРАНА се установява следното:

М. П. М. и П. М. П.-и двамата от гр.С. чрез адв. В.Й. са подали заявление по чл.417 ГПК за вземане срещу „М. ВД“ ЕООД-В. за сума от 10 000лв., съставляваща неустойка по силата на Споразумение от 08.08.2019 г. между страните, ведно със законната лихва за забава върху сумата от подаване на заявлението -10.02.2020 г. Образувано е ч.гр.д. №299/20 на Районен съд-В. и е издадена Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК. Длъжникът е подал възражение и заявителят е предявил установителния иск по чл.422 ГПК пред Районен съд-Видин.

Пред първоинстанционният съд е предявен иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79 и 92, ал.1 ЗЗД, като ищците М. П. М. и П. М. П.-и двамата от гр.С. чрез адв. В.Й. са искали от съда да признае за установено по отношение на „М. ВД“ЕООД-В., че имат вземане за сума от 10 000 лв., съставляваща неустойка по чл.32 от Споразумение от 08.08.2019 г., сключено между страните, ведно със законната лихва за забава върху сумата от подаване на заявлението -10.02.2020 г. и съдебните разноски.

Пред ВРС е установено, че е сключено Споразумение от 08.08.2019 г. между М. П. М. и П. М. П. като „ВЪЗЛОЖИТЕЛ“, “Евангелска Презвитерианска църква в С.“ като „ЗАИНТЕРЕСОВАНА СТРАНА“ и „М. ВД“ЕООД-В. като „ИЗПЪЛНИТЕЛ“. Предметът на споразумението е посочен в чл.1,а именно: Възложителят възлага на изпълнителя извършване на строителни дейност по изменение на покривната конструкция на съществуващата сграда /идентификатор 68134.1387.91.1/в имот на адрес ул.“. /гр.С./, граничещ с новостроящата се сграда в имот с идентификатор 68134.1387.91.2, като изменението е свързано и се налага само и единствено поради обстоятелството, че стрехата и отводняването на съществуващата покривна конструкция навлиза в границите на имот обект на застрояване-идентификатор 68134.1387.92 като съществуващата стреха не позволява изпълнението на калканната стена в съответствие с одобрените инвестиционни проекти. В т.2 е посочено, че СМР следва да отговарят на приложения към споразумението проект, а в т. 3 са посочени допълнителните СМР, които изпълнителят да извърши, а именно: 3бр. отдушници на сервизните помещения/2 бр. на втори етаж и 1 бр. на трети етаж/, ревизионен отвор /капандура/ в съществуващата сграда /идентификатор 68134.1387.91.1/.

В чл.16 и посочено, че всички разноски по изпълнението на възложените СМР се поемат от заинтересованата страна.

В чл.32 е посочено, че ако изпълнителят не изпълни СМР в срок или част от тях, или не ги изпълни съгласно изискванията за тяхното извършване, посочени в настоящото споразумение, същият дължи на възложителя неустойка в размер на 10 000 лв. и всички реално причинени вреди.

В доклада по чл.146 ГПК ВРС е указал доказателствената тежест както следва: ищците да докажат, че са били налице валидни договорни отношения между страните на посоченото основание, че са изпълнили поетите със

споразумението задължения и да докажат твърдяното неизпълнение от страна на ответника и размера на исковата сума. Ответникът да докаже, че е изправна страна като е изпълнил точно и в срок уговореното в споразумението, както и твърдението в отговора на ИМ, че ищците са му създавали пречки в хода на изпълнение на възложените му СМР.

В единственото проведено с. з. от 20.01.2022 г. процесуалният представител на ищците е направил възражение по доклада относно указаната доказателствена тежест, но съдът е оставил без уважение това възражение. В този смисъл изложеното във въззивната жалба, че първоинстанционният съд е изменил доклада и от доказателствената тежест на ищците е заличено доказването на неизпълнение от страна на ответника е невярно.

ВРС е приел иска за недоказан и неоснователен и го е отхвърлил.

Пред въззивната инстанция по гр.д.№143/2022 г. по описа на Окръжен съд-В. по направено възражение от жалбоподателите чрез адв. Й. съдът е определил доказателствената тежест относно доказването на пълно и срочно изпълнение в тежест на ответника. В тази връзка са допуснати и ангажирани нови доказателства.

Представено е уведомление от гл. архитект на СО-район Н. до М. П. М., че във връзка с проверка по сигнал за създаване на шум от СМР е установено, че не е завършено изменение на покривна конструкция на съществуваща сграда с идентификатор 68134.1387.91.1/в имот на адрес ул. съгласно одобрен проект от 20.08.19г. и продължават да се извършват СМР.

Представени са 2 бр. актове за установяване на всички видове СМР, подлежащи на закриване, удостоверяващи че са постигнати изискванията на проекта.

Допуснати са гласни доказателства като свидетелски показания са дали арх. Г. А.-проектант на новостроящата се сграда и М. П.-технически ръководител на обекта при ответника.

Според показанията на свидетеля Г. А. поради строителството на нова сграда на калкан в съседния на ищците имот се е наложило промяна в покривната конструкция на техния имот, тъй като стрехата на покрива им е била в имота на новостроящата се сграда и не е било възможно строителство на калкан по одобрения вече проект. По изготвен от свидетелката проект за обръщане на ската на покрива, който до този момент се е отводнявал в имота

на новостроящата се сграда, е изготвен конструктивен проект и покривът от двускатен е станал трискатен. При посещение на 10.07.2020 г. свидетелят Г. А. е посетила обекта и е направила снимки като заявява, че покривът на ищците /жалбоподатели пред ВОС/ е изпълнен съобразно проекта. Имало е покритие с керемиди, изолация на калкана с лаМ.а и отдушник, а отводняването на покрива трябва да е в собствения имот. Заявила е, че когато се променя дървената, носеща конструкция е необходимо да се издаде строително разрешение и строителна линия, но тя не е искала и не е видяла дали такива са издадени.

Свидетелят М. П. като технически ръководител при „М. ВД“ЕООД е заявил, че покривът на съседите /М. П. и П. М./ в пълно нарушение е навлизал в имота на новостроящата се сграда и се е наложило да бъде преработен. Това е направено и покривът е направен според проекта за около 10 дни и м. Септември 2019 г. е бил завършен. Освен СМР по одобрения проект са извършени и СМР по споразумението ,като са изградени отдушници, които излизат на покрива, изграден е наново комин, който да излезе над нивото на покрива на новостроящата се сграда, за да има тяга, направен е калканен борд, общит с лаМ.а, поставени са улуци и водосточни тръби.

Заявил е също, че в началото М. П. и П. М. са оказвали съдействие, но след като не са им уважили претенциите да се постави прозорец на тавана тип „Велукс“, което го е нямало в споразумението са започнали проблемите. Бил е отказан достъп до техния двор и се е наложило да изпълняват топлоизолацията по калканния зид, който е извън габаритите на тяхната къща чрез алпинисти, които да висят на въжета от покрива. М. П. и П. М. не са представили строителни книжа.

По образуваното гр.д.№143/2022 г. по описа на Окръжен съд-В. е постановено въззивно решение №136 от 26.07.2022 г. ,с което е прогласена за нищожна при условията на чл.26,ал.1 ЗЗД клаузата на чл.32 от сключеният между М. П. М. и П. М. П. като „ВЪЗЛОЖИТЕЛ“, “Евангелска Презвитерианска църква в С.“ като „ЗАИНТЕРЕСОВАНА СТРАНА“ и „М. ВД“ЕООД-В. като „ИЗПЪЛНИТЕЛ“ договор, наречен Споразумение от 08.08.19г., като противоречаща на добрите нрави и е потвърдено Решение от 28.02.22г. по гр.д. №459/21 на РС-В..

Осъдени са М. П. М. с ЕГН ***** и П. М. П. с ЕГН ***** ,

дватамата с адрес. гр.С , кв. , ул.. да заплатят на „М. ВД“ЕООД с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление гр.В. направени по делото разноси пред въззивната инстанция в размер на 2100 лв.-адв.възнаграждение .

С отменително решение №166/13.11.2023 г. по гр.д.4747 по описа за 2022 г. на ВКС ,Трето Г.О. е отменено въззивно решение №136 от 26.07.2022 г. по описа на Окръжен съд-В. и делото е върнато за ново разглеждане в отменената част от друг състав на Окръжен съд-В. .Дадени са указания в следния смисъл :

„Съгласно приетото в мотивите на тълкувателно решение №1/2020г. от 27.04.2022 г. по тълк.д.№1/2020г. на ОСГТК на ВКС: „констатацията на съда за нищожност на правна сделка, която е от значение за решаването на спора, е произнасяне по преюдициален въпрос в мотивите на съдебното решение. За да бъде спазен принципът на състезателното начало, страните следва да са информирани преди устните състезания, че съдът ще разгледа въпроса за нищожността и може да не зачете правните последици на нищожната сделка или на нейни отделни клаузи, както и да имат възможност да изразят становище по този въпрос и евентуално да посочат доказателства. Когато нищожността е видима от представените с исковата молба или с отговора на исковата молба доказателства, първоинстанционният съд е длъжен да отрази в доклада по делото, че ще се произнесе по нищожността и да изпълни задължението си по чл. 146 т.2 и 5 ГПК. При пропуск или при представяне на доказателства в хода на производството, от които за пръв път се открива нищожността , съдът е длъжен да уведоми страните с нарочно определение като им даде възможност да изразят становище и посочат доказателства. Въззивният съд е длъжен сам да установи основанията за нищожност на сделката, относима към правата на страните, ако по делото надлежно са въведени фактите или има доказателства, от които тя произтича, като съдът процедира по реда, посочен в т.2 на Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.“ Посоченият в т.2 на Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС ред, по който процедира съдът е следният: въззивният съд дължи даване на указания до страните относно възможността да предприемат тези процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, които са пропуснали да извършат в първата инстанция поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада и дадените указания.

Въззивният съд не е процедирал по този ред, поради което на основание чл. 293, ал. 3 ГПК въззивното решение следва да бъде отменено поради допуснато съществено нарушение на процесуалния закон и делото да се върне за ново разглеждане от въззивния съд. При новото разглеждане на делото съдът следва да процедира по реда, посочен в т.2 на Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Въззивният съд ще следва да се произнесе и по разносните за настоящото производство - чл.294, ал.2 ГПК.“

При новото разглеждане на делото въззивният съд в с.з.на 13.12.2023 г.даде разяснения на страните в горния смисъл ,като страните заявиха ,че няма да сочат нови доказателства .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Видинският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на

същото -само за приложението на императивни материал но правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

ОТНОСНО ЕВЕНТУАЛНАТА НИЩОЖНОСТ НА КЛАУЗИ В СПОРАЗУМЕНИЕТО ОТ 08.08.2020 Г., ВЪЗ ОСНОВА НА КОЕТО ИЩЦИТЕ СА ПРЕДЯВИЛИ ПРЕТЕНЦИИТЕ СИ ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА НЕУСТОЙКА И ПО-СПЕЦИАЛНО НА ЧЛ.32 ОТ СПОРАЗУМЕНИЕТО

Във връзка с направените от страните възражения и установената пред въззивната инстанция фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че на първо място следва да обследва характера на Споразумението от 08.08.2020 г., въз основа на което ищците са предявили претенциите си за заплащане на неустойка.

Споразумението е сключено между три страни: М. П. М. и П. М. П. като „ВЪЗЛОЖИТЕЛ“, „Евангелска Превитериянска църква в С.“ като „ЗАИНТЕРЕСОВАНА СТРАНА“ и „М. ВД“ЕООД-В. като „ИЗПЪЛНИТЕЛ“. От клаузите на споразумението става ясно, че изпълнителят ще извърши СМР -реконструкция на покрив на сграда, собственост на възложителя, а заинтересованата страна ще заплати стойността на СМР. В съдебната практика е възприето, че договорът за СМР е договор за изработка и са приложими правилата на чл.258 и сл. ЗЗД. Според чл.258 ЗЗД с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо,

съгласно поръчката на другата страна, а последната-да заплати възнаграждение.Възложителят- М. П. М. и П. М. П.- нямат задължение да заплатят възнаграждение за извършената от изпълнителя работа. Заплащането е вменено като задължение на трето лице-наименовано заинтересована страна.

Изхождайки от правилата на договора за изработка-чл.258 ЗЗД именно заинтересованата страна от споразумението е в облигационни отношения по договор за изработка с изпълнителя. Оттам следва, че изпълнителят ще дължи неустойка при неизпълнение или неточно изпълнение по принцип на заинтересованата страна “Евангелска Презвитерианска църква в С.“.

По силата на Чл.9 ЗЗД страните по един договор обаче разполагат с правото свободно да договарят всичко ,което не противоречи на закона .Договарянето евентуалната неустойка да бъде заплатена в полза на трето лице е израз на свободата на договаряне и не нарушава императивна правна норма.

Сключеният договор е смесен –договор за изработка ,съдържащ и елементи на договор в полза на трето лице, но съобразявайки правата и задълженията на всяка от страните по споразумението не може да се направи извод за нищожност на договорената неустойка.

Условията на договор в полза на трето лице са уредени в чл.22 ЗЗД. Налице са обещаител, уговарящ и трето лица, в чиято полза се уговаря. В случая стипулант (уговарящ) е “Евангелска Презвитерианска църква в С.“ наименована като „ЗАИНТЕРЕСОВАНА СТРАНА“ по споразумението,проминент (обещаител) е „М. ВД“ЕООД-В. като „ИЗПЪЛНИТЕЛ“,а третото лице, в чиято полза се договаря (бенефициер) е „ВЪЗЛОЖИТЕЛЯТ“ М. П. М. и П. М. П.. Договорката бенефициер по неустойката по договора да бъде възложителят има своето основание в споразумението :възложителите са се съгласили да бъде извършен ремонт на техния покрив в интерес на заинтересованата страна ,който ремонт е свързан с определен дискомфорт –невъзможност да се ползва пълноценно подпокривното пространство,шум ,осигуряване на достъп на работници ,отделяне на множество строителни отпадъци ,риск от наводняване при премахване на покривната конструкция .Целта на строителните действия е да може именно заинтересованата страна по договора да изгради проектираната

калканна стена- именно затова тя се е задължила да заплати договорените строително-монтажни работи и се е съгласила неустойката да бъде уговорена в полза на възложителите по договора ,тъй като при несвоевременно или некачествено изпълнение на договорените строително-монтажни работи възложителите ще понесат множество вреди ,свързани с опасността собственият им имот да остане постоянно или за определен период от време без покрив.

В чл. 1 от процесното споразумение е посочено изрично ,че „ изменението е свързано и се налага само и единствено поради обстоятелството, че стрехата и отводняването на съществуващата покривна конструкция навлиза в границите на имота ,обект на застрояване-идентификатор 68134.1387.92, като съществуващата стреха не позволява изпълнението на калканната стена в съответствие с одобрените инвестиционни проекти“.Именно във връзка с нуждата работата да бъде извършена за задоволяване на потребностите на третата страна по споразумението - ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА“, то страните по споразумението са се уговорили в параграф III Разноски, чл. 16, че всички разноски по изпълнението на възложените с настоящето споразумение дейности, включително, но не ограничително разноски по изготвянето на проект - Приложение № 1, такси и разноски по съгласуване на проект - Приложение № 1, авторски права и надзор на проект — Приложение № 1, относимите СМР за изпълнение на проект - Приложение № 1, на ИЗПЪЛНИТЕЛЯ се поемат от ЗАИНТЕРЕСОВАНАТА СТРАНА“.

Поради горното Окръжен съд-В. в настоящия състав намира,че сключеният смесен договор не може да се счете за противоречащ на закона или на добрите нрави .

По силата на чл. 92 от ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват;кредиторът може да иска обезщетение и за по-големи вреди. Никъде законодателят не е предвидил, че неустойката може да се уговаря само по възмездите договори и то само при наличие на задължение за плащане от ответната страна ,в чиято полза се дължи неустойката. Възприемането на подобно становище означава ,че уговарянето на неустойка е винаги нищожно по едностранните договори –становище ,което категорично

не намира подкрепа в конкретен законов текст.

Нарушение на добрите нрави поради липса на еквивалентност на престациите е налице само тогава, когато грубо е нарушен балансът на престациите ,т. е. има тотален превес на интересите на единия от договарящите,което нарушава общественият правопорядък, гарантиращ справедливостта като обществена ценност .Съгласно процесното споразумение ,то е сключено за да задоволи нуждите на заинтересованата страна, при което обаче ще бъде засегната правната сфера на възложителите , като ще бъде разрушена част от техния покрив. Именно поради тази причина към датата на сключване на споразумението страните са се съгласили да обезпечат това вмешателство в правната сфера на възложителите чрез посочената неустоечна клауза.

Неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и секционна функции. Прекомерността на неустойката се преценява към момента на изпълнение на договора чрез съпоставяне с вече настъпилите от неизпълнението вреди. Окръжен съд-В. намира ,че договорената неустойка не е прекомерна ,тъй като е видно ,че договореният размер на неустойката приблизително съответства на договорените строително монтажни работи

С оглед на гореизложеното Окръжен съд-В. намира ,че не е налице нищожност на договорената неустоечна клауза,поради което следва да се произнесе по съществото на спора.

ПО СЪЩЕСТВО НА ПРАВНИЯ СПОР

Основно твърдение на ищите е, че обектът не е завършен в срок. За начална дата приемат изготвянето и одобрението на проект от гл. архитект на СО-Н.-20.08.2019г. От събраните пред въззивната инстанция доказателства при предходното разглеждане на делото се установява, че проектът за реконструкция на покрива е изготвен от арх. Г. Д. А. и че след това е изработен конструктивния проект. Установи се също, че не е издадено строително разрешение и че не е дадена строителна линия за процесните СМР, а такова е необходимо, тъй като се прави изменение в дървената конструкция на покрива и от двускатен той става трискатен покрив, т.е. друг вид. Със строително разрешение могат да се снабдят само собствениците на имота, а това са въззивниците М. П. М. и П. М. П., които няма данни по

делото да са изпълнили това свое задължение, гарантиращо законността на извършените промени в покривната конструкция.

За настоящия спор този факт има отношение относно снабдяването с всички необходими строителни книжа и документи, след което започва да тече договореният 60-дневен срок на изпълнение съгласно чл.19 от споразумението. При липсата на някои от необходимите строителни книжа на практика не е започнал да тече срок на изпълнение и ответникът не е в забава.

От гласните доказателства-показанията на свидетеля М. М. П. - технически ръководител на обекта (л.53-54 от в.гр.д.143 от 2022 г. на Окръжен съд-В.) се установява, че дори без да са представени строително разрешение и да е дадена строителна линия при изготвянето на конструктивния проект, извършването на СМР е започнало и е приключило за около 10 дни през м. септември 2019 г. като са изпълнени всички показатели по конструктивния проект и допълнителните СМР по споразумението. Това се потвърждава и от свидетеля Г. Д. А.-проектант на новостроящата се сграда и изготвила проекта по реконструкцията на покрива на ищците, която на място е обследвала и констатирала изпълнението на всички СМР по проекта.

По делото се установи също, че въззивниците М. П. М. и П. М. П. не са изпълнили задължението си по чл.11 от споразумението да не възпрепятстват строителните дейности. Свидетелят М. М. П., който е бил постоянно на обекта като технически ръководител и има непосредствени впечатления е заявил, че след като е отказано да се сложи прозорец „Велукс“, какъвто няма по проект и по споразумението, ищците са тръгнали със заплахи към работниците, с викане на полиция, с вадене на оръжие и тормоз. Те не са осигурили и достъп до покрива, а се е наложило с въжета да довършват работата си по изолацията на калкана и въпреки това са я изпълнили.

Общ е принципа в правото, че никой не може да черпиш права от собственото си неправомерно поведение (*Nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest*). В случая се доказва от събраните по делото доказателства, че ищците не са изпълнили задълженията си по споразумението като не са оказвали съдействие за извършването на СМР-не са се снабдили с необходимото строително разрешение и освен това са възпрепятствали физически изпълнението на СМР от страна изпълнителя.

При това положение Окръжен съд-В. намира, че исковата претенция на

ищите се явява неоснователна и правилно е била отхвърлена от първоинстанционния съд.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

С оглед изхода на делото въззивниците следва да заплатят на ответната по жалба страна направените от тях разноски пред въззивната инстанция при предишното разглеждане на делото ,пред касационната инстанция и пред въззивната инстанция при настоящото разглеждане на делото.

Пред въззивната инстанция при предишното разглеждане на делото въззиваемата страна е направила разноски в размер на 2100 лв.-адв. възнаграждение съгласно представен списък на разноски и пълномощно за адв. С. Искането за намаляване на адвокатското възнаграждение е за неоснователно,тъй като по делото са предявени три обективно съединени иска. С оглед материалния интерес и съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, нормативно установеният минимум на дължимо възнаграждение по предявените искове - договореното и заплатено от ищеца възнаграждение е в размер близък до нормативно установения минимум, поради което не са налице предпоставки за намаляване на адвокатския хонорар.

Пред касационната инстанция и пред въззивната инстанция при настоящото разглеждане на делото въззиваемата страна не претендира разноски ,поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание Чл.272 Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 28.02.2022г. по гр.д. №459/2021 г.на Районен съд-В. .

ОСЪЖДА М. П. М. с ЕГН ***** и П. М. П. с ЕГН *****, двамата с адрес. гр.С. да заплатят на „М.ВД“ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.В. направени по делото разноски пред въззивната инстанция по гр.д.№143/2022 г. по описа на Окръжен съд-В. в

размер на 2100 лв. за адв. възнаграждение .

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____